

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **SKLOPAN LIBEREC, a.s.**, sídlem Zahradní 445/45, Liberec, zast. Mgr. Jířím Douskem, advokátem, se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 24. 4. 2019, č. j. 59 Af 15/2018 – 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2018, č. j. 10184/18/5000-10480-712262, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[2] Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) platebními výměry ze dne 2. 3. 2017, č. j. 80645/17/2600-31471-506673 a č. j. 126129/17/2600-31471-506673 stěžovateli podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně, a to prvním platebním výměrem do státního rozpočtu ve výši 61 165 Kč a druhým platebním výměrem do Národního fondu ve výši 346 599 Kč.

[3] Správce daně zahájil řízení na základě oznámení Nejvyššího kontrolního úřadu stran porušení rozpočtové kázně u peněžních prostředků poskytnutých Ministerstvem průmyslu a obchodu na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 691-10/4.2PT02-237/10/08200, ze dne 22. 6. 2010 v rámci Operačního programu *Podnikání a inovace*, a to na realizaci projektu s názvem „*Vybudování výzkumně-vývojového pracoviště společnosti SKLOPAN LIBEREC, a.s.*“, reg. č. CZ.1.03/4.2.00/12.00237. Součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou Podmínky poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 4 „Inovace“, oblast podpory 4.2 „Kapacity pro průmyslový výzkum a vývoj, programu POTENCIÁL“, platné od 17. 5. 2010 (dále též jen „Podmínky“); jejich

nedílnou součástí jsou Pravidla pro výběr dodavatelů č. j. 15891/10/08100 (dále též jen „Pravidla“).

[4] Stěžovatel porušil rozpočtovou kázeň tím, že nedodržel ustanovení Hlavy I článku II bodu 2 písm. d) Podmínek, neboť nepostupoval při výběru dodavatelů podle Pravidel. V jejich bodu 5 Obecných principů se ukládá zadavateli povinnost postupovat tak, aby nedocházelo k dělení předmětu zakázky na menší zakázky s cílem snížit hodnotu zakázky.

[5] Ze správního spisu vyplývá, že na přípravu a stavební práce na laboratoř v hodnotě 1 490 000 Kč byla čerpána dotace. Na stavební práce stěžovatel zadal 9 samostatných zakázek na jednotlivé dílčí stavební práce, hodnota každé zakázky přitom byla nižší než 500 000 Kč. Dle správce daně spolu provedené stavební práce jak časově, tak věcně souvisely, došlo tím k dělení předmětu zakázky na zakázky s hodnotou pod stanovené finanční limity jednotlivých kategorií. Popsaným postupem se stěžovatel dopustil neoprávněného použití poskytnutých peněžních prostředků podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech a tím porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) a dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech v celkové výši 407 763 Kč. Z uvedených důvodů vydal správce daně platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný shledal postup správce daně v souladu se zákonem, s jeho závěry se ztotožnil; odvolání proti platebním výměrům zamítl a platební výměry potvrdil.

[6] V žalobě proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítal, že předmětná zakázka nebyla dělena na 9 samostatných zakázek v rozporu se zákonem a Pravidly pro výběr dodavatelů; cílem stěžovatele nebylo snížit hodnotu veřejné zakázky, nýbrž veřejnou zakázku zadat co nejefektivněji, tedy dosáhnout co nejnižší nabídky ze strany dodavatelů. V důsledku široce vymezeného předmětu plnění veřejné zakázky by mohlo podat nabídku méně dodavatelů schopných zajistit komplexně poptávané stavební úpravy. Pokud by všechna plnění spojil a zadal je jako jednu veřejnou zakázku, pak by došlo ke skryté diskriminaci a porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách, podstatně by totiž omezil počet možných zájemců o zakázku. Setrval na tom, že zadáním jednotlivých plnění různým dodavatelům zajistil pro každé dílčí plnění odborné provedení za nejnižší možnou cenu, tím zejména splnil účel zadávacího řízení, které má být efektivní, hospodárné. Připustil možnost řešení jednotlivých plnění formou subdodávek, ovšem to podle něho není plnohodnotná alternativa soutěže o veřejnou zakázku. Zdůraznil, že dopředu nevěděl, jaké stavební práce a kdy, resp. v jaké návaznosti bude zadávat. Dle jeho přesvědčení se jednalo o nahodilá zadávání, která předem nemohl přesně určit. Namítal, že se žalovaný objektivně nezabýval podmínkami na trhu, konkrétně tím, zda zadáním jednotlivých plnění došlo skutečně k narušení hospodářské soutěže či diskriminaci jiných dodavatelů, případně intenzitou takového narušení a diskriminace. Závěr žalovaného o tom, že zakázky spolu časově, místně a věcně souvisely, podle stěžovatele nelze jednoznačně vyvodit z žádosti, neboť je datována 27. 11. 2009 a jednotlivé veřejné zakázky byly poptávány a realizovány až rok poté; nemohl tedy dopředu předvídat, zda všechny plánované práce stihne zadat v jednom účetním období, či je zvládne v rámci projektu realizovat, zda nedojde během realizace stavby k průtahům či jiným nepředvídatelným událostem.

[7] Zdůraznil, že účel dotace byl naplněn, zakázky byly zadány jednotlivě, nikoli s cílem snížit hodnotu veřejné zakázky; odkázal na výsledky kontroly Ministerstva průmyslu a obchodu, která byla uzavřena až dne 29. 4. 2013, přičemž jediný nedostatek, který byl stěžovateli vytknut, spočíval v nepředložení zprávy. Nemohlo tak dojít k porušení rozpočtové kázně. Závěr týkající se výše odvodu v rozsahu 100 % dotace nebyl dle stěžovatele dostatečně podložen a odůvodněn, nesouhlasil s argumentací žalovaného, že jeho počínání představuje zásadní pochybení a absolutní svévoli při čerpání dotací. K prokázání svého tvrzení navrhoval provedení svědeckých výslechů Ing. I. P. – tehdejší pracovnice agentury CzechInvest, Ing. P. K. – bývalého člena představenstva

pokračování

stěžovatele a Ing. I. N. a Mgr. D. B. – zaměstnankyň stěžovatele, administrátorek projektů pro dotace EU.

[8] Krajský soud o žalobě rozhodoval při ústním jednání, při němž navrhované důkazy neprováděl s odůvodněním, že veškeré relevantní skutečnosti byly soudu zřejmé ze spisového materiálu správních orgánů a k posouzení věci nebylo dalšího objasňování skutkového stavu zapotřebí. Žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji; konstatoval, že správní orgány postupovaly správně a zcela případně aplikovaly ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech, Podmínek a Pravidel pro výběr dodavatelů.

[9] Krajský soud konstatoval, že již v žádosti o dotaci ze dne 27. 11. 2009 stěžovatel vymezil, jaké dílčí stavební práce a v jaké předpokládané hodnotě bude třeba za účelem přípravy a úpravy laboratoře provést; od počátku tedy bylo zřejmé, že předpokládaná hodnota zakázky na stavební práce v 1. etapě projektu se bude pohybovat okolo 1 mil. Kč, přesáhne tedy stanovený limit 500 000 Kč. Tvrzení stěžovatele, že dopředu nevěděl, jaké práce a kdy, případně v jaké návaznosti na průběh stavby bude třeba zadat, krajský soud neshledal důvodnými. Ve shodě se správcem daně a žalovaným krajský soud dospěl k závěru, že se nejednalo o nahodilé zadávání stavebních prací, které stěžovatel dopředu nemohl přesně určit; jednalo se o stavební práce, které spolu funkčně a věcně souvisely a logicky na sebe vzájemně navazovaly za účelem stavební úpravy dosavadních prostor na plánovanou laboratoř, nikoli o nahodilé zadávání stavebních prací, které stěžovatel objektivně nemohl dopředu předvídat. Krajský soud uvedl, že rozdělením a poptáním jednotlivých stavebních prací jako 9 menších zakázek stěžovatel dosáhl toho, že předpokládaná hodnota každé z nich nedosahovala 500 000 Kč bez DPH a stěžovatel se tudíž vyhnul povinnosti dodržet Pravidla. Zakázky na stavební práce realizoval přímým nákupem, tedy jako příjemce dotace zadávající zakázku malého rozsahu s předpokládanou hodnotou do 500 000 Kč, o takový případ však přitom nešlo; svým jednáním porušil rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Za dané situace nebylo dle krajského soudu povinností správce daně, případně žalovaného blíže zkoumat skutečné narušení hospodářské soutěže či diskriminaci jiných dodavatelů ani jejich případnou intenzitu. Již samotné zadání jednotlivých zakázek na stavební práce bez výběrových řízení jen na základě přímých nákupů představovalo nerespektování zákazu stanoveného v bodu 5. Pravidel, tedy porušení článku I odst. 2 písm. d) Podmínek, a proto i porušení rozpočtové kázně. Výši stanoveného odvodu shledal krajský soud dostatečně odůvodněnou; žalovaný respektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, zabýval se závažností zjištěného pochybení. Porušení rozpočtové kázně bylo dle soudu natolik závažné, že uložený odvod ve výši 100 % z částky dotace použité na financování předmětné zakázky je odpovídající povaze porušení rozpočtové kázně; stěžovatel totiž svým postupem snížil stanovený limit zakázky, dodavatelé tak nebyli vybráni z výběrového řízení dle Pravidel, přímý nákup dílčích stavebních prací od jednotlivých dodavatelů vyloučil hospodářskou soutěž a tržní princip při použití dotačních prostředků.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Uvedl, že trvá na argumentaci, jež je obsažena ve správní žalobě. Poukazuje na to, že argumentace krajského soudu je shodná s argumentací všech správních orgánů, je však mylná, neboť soud na základě nesprávné aplikace zákona o veřejných zakázkách ve spojení s nesprávnou aplikací všech dokumentů v rámci poskytnuté dotace dovodil závěr, že stěžovatel porušil rozpočtovou kázeň. Soud ani správní orgány se dle stěžovatele nezabývaly otázkou konkrétních provedených prací, resp. konkrétních výdajů a neuvážily, zda vůbec lze využít přidělenou dotaci v rámci první etapy „jednorázově“, tzn., zda například lze zadat veřejnou zakázku na všechny položky předpokládaných způsobilých výdajů najednou. Soud ve své argumentaci pouze lakonicky uvádí, že „se shoduje s hodnocením správce daně a žalovaného, že mezi dílčími stavebními pracemi již

od počátku existovala místní, časová a věcná souvislost a že žalobcem jednotlivě poptávané plnění tvořilo jeden funkční celek. Jednalo se o stavební práce, které měly být provedeny v jednom místě, kterým byly 2 místnosti žalobce dosud využívané jako sklad.“ Soud již však dále neprovedl žádné důkazy konkrétních položek či dodávek; například zhotovení podlahových konstrukcí lze nejspíše pod stavební práce podřadit, stejně tak jako dodávku a montáž parapetů, avšak konkrétně se jedná o plnění absolutně odlišné, přičemž jeden dodavatel není schopen v plnění zastoupit druhého a naopak. Krajský soud se tudíž ztotožnil s nedostatečně odůvodněným rozhodnutím správního orgánu, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel poukázal na to, že zadávání zakázek malého rozsahu se neřídí (mimo § 6) zákonem o veřejných zakázkách; ačkoliv tedy krajský soud argumentuje tím, že při stanovení předpokládané hodnoty zakázky byl stěžovatel, jakožto zadavatel, povinen postupovat dle § 13 zákona o veřejných zakázkách, pak tento stanovil, že *žadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12*. Finančními limity se myslí tři kategorie zakázek a) nadlimitní, b) podlimitní, c) zakázka malého rozsahu. Pokud by stěžovatel rozdělil zakázku malého rozsahu na více zakázek malého rozsahu, nemohl se z logiky věci dopustit porušení rozpočtové kázně, neboť nemohl porušit zákon o veřejných zakázkách; nebyl povinen se řídit žádným ustanovením zákona vyjma § 6. Stěžovatel se rovněž nemohl dopustit porušení Pravidel (konkrétně bodu 5). Je otázkou, co se v pravidlech míní slovním spojením „*jednotlivé kategorie*“. Pokud se kategoriemi míní kategorie veřejných zakázek dle zákona o veřejných zakázkách, lze aplikovat stejnou argumentaci jako je již uvedena výše; pokud se kategoriemi míní rozdělení dle úvodního odstavce Pravidel, pak stěžovatel namítá, že jednotlivá plnění nebyla totožného charakteru, tzn., že se nejednalo o stejné položky (zakázky), což také vyplynulo již z uvedení (rozdělení) způsobilých výdajů. Nadto poslední věta bodu 5) Pravidel uvádí, že *v případě tohoto postupu musí zadavatel objektivně doložit důvody, které k takovému postupu vedly, a poskytovatel v jednotlivých případech posoudí oprávněnost tohoto postupu*. Soud tudíž opomněl skutečnost, že dělení předmětu zakázky je dle uvedených Pravidel možné, a s touto skutečností se dostatečně nevypořádal, přičemž se dopustil špatné aplikace pravidel, tzn. dokumentu, ze kterého soud a správní orgány vyvodily porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

[12] Stěžovatel se neztotožňuje s argumentem soudu, který je uveden pod bodem 28. odůvodnění napadeného rozsudku: „*Žalobce přehlíží, že svým postupem, kdy dílčí stavební práce zadal a uhradil zájemcům bez výběrového řízení na základě přímých nákupů, vyloučil hospodářskou soutěž mezi zájemci*.“ Soud však zcela přehlíží skutečnost, že si stěžovatel nechával zpracovávat cenové nabídky, což je zřejmé již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto je další argument pro to, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou, která spočívá v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech či je s nimi v rozporu. Skutečnost, že celý proces byl poskytovatelem dotace schválen, soud opominul.

[13] Stěžovatel s ohledem na shora uvedené skutečnosti a s přihlédnutím k argumentům, které již uvedl ve správní žalobě, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v celém rozsahu zrušil a rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., eventuálně, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry krajského soudu; odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí a obsah spisu. Stěžovatel svým postupem nerealizoval zakázky na základě výběrových řízení, k jehož vypsání by v případě jedné celkové veřejné zakázky byl povinen, nýbrž přímým nákupem, k němuž by však v případě sečtení hodnoty zakázek nebyl oprávněn, neboť přímý nákup je umožněn pouze u zakázek malého rozsahu s předpokládanou hodnotou do 500 000 Kč. Fakt, že stěžovatel obdržel na předmětné

pokračování

zakázky cenovou nabídku, považuje žalovaný za standardní pro obecnou představu o cenových relacích. Lze však uvést, že cenová nabídka může být postačující v případě, kdy by stěžovatel využil na úhradu předmětné zakázky pouze vlastní finanční prostředky. V případě stěžovatele však byla zakázka financována z dotace, tedy z cizích zdrojů, proto měl stěžovatel v takovém případě povinnost dodržet pravidla odsouhlasená převzetím rozhodnutí o dotaci. Žalovaný dodává, že podnět k zahájení řízení o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně byl zpracován Nejvyšším kontrolním úřadem, který na základě provedeného šetření oznámil správci daně porušení rozpočtové kázně stěžovatelem, neboť kontrolou NKÚ bylo zjištěno, že výdaje ve výši 407 763 Kč vznikly na základě přímých nákupů, tj. 50 % způsobilých výdajů projektu. Přílohou podnětu bylo také vyjádření stěžovatele ze dne 12. 5. 2015. Nutno také dodat, že stěžovatel obdržel na realizaci projektu „Vybudování výzkumně-vývojového pracoviště společnosti SKLOPAN LIBEREC, a.s.“ od MPO v letech 2011-2012 celkem 6 732 052 Kč.

[15] K nové námitce, že stěžovatel nebyl seznámen správními orgány s podklady pro rozhodnutí, žalovaný uvádí, že stěžovatel byl s faktem, že porušil podmínky dotace, seznámen již během řízení před Nejvyšším kontrolním úřadem, dle kontrolního protokolu sp. zn. 16/01-NKU650/75/16, k čemuž se vyjádřil písemností č. j. 16/01-NKU/65/16, ze dne 12. 5. 2016. V kontrolním protokolu pod bodem 1. 5. NKÚ uvedl nezpůsobilé výdaje za přímé nákupy (str. 9-12 protokolu). Dne 3. 10. 2016 provedl u stěžovatele místní šetření správce daně. Písemnostmi č. j. 1057513/17/2600-31471-506573 a č. j. 1413472/16/2600-31471-506673, ze dne 21. 11. 2016 bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení správcem a stanovena lhůta k vyjádření. V platebních výměrech specifikovaných v bodu 1 tohoto vyjádření je uveden seznam důkazních prostředků, ze kterých správce daně vycházel. Správce daně tedy prokazatelně s důkazními prostředky stěžovatele seznámil. Ze spisu naopak nevyplývá, že by stěžovatel realizoval nahlížení do spisu, a to ani v odvolacím řízení, přestože ho k tomu daňový řád opravňuje. Námitka je proto nedůvodná.

[16] Žalovaný trvá na tom, že napadený rozsudek, potažmo rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správce daně nejsou nezákonné ani v rozporu s ústavními ani dalšími principy, netrpí žádnými vadami a také jejich odůvodnění je dostatečné, logické a v souladu se zákonem i recentní judikaturou. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[17] K vyjádření žalovaného zaslal stěžovatel repliku, v níž setrval na svých kasačních námitkách, které de facto pouze zopakoval.

[18] Nevyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud předně neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[20] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových; za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení

nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací, současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 - 98, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, atp.). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud dospěl k závěru o nedůvodné žalobní argumentaci stěžovatele; v odůvodnění rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a dostatečným způsobem vypořádal všechny stěžejní námitky stěžovatele.

[22] Stěžovatel opakovaně tvrdí, že se nedopustil a ani se nemohl dopustit porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. V žalobě svoji argumentaci založil zejména na tom, že jeho cílem nebylo snížení hodnoty zakázky, ale to aby ji zadal co nejefektivněji, poukazoval na rozličnost jednotlivých předmětů plnění a na to, že by méně dodavatelů bylo schopno zajistit celou zakázku; dále tvrdil, že pokud by všechna plnění spojil a zadal jednu zakázku, došlo by ke skryté diskriminaci a porušil by § 6 zákona o veřejných zakázkách. Argumentaci pak zejména založil na tom, že nevěděl, jaké práce bude kdy zadávat a jeho postup byl souladný s bodem 5 Pravidel.

[23] V kasační stížnosti pak argumentuje tím, že nemohl porušit ani § 13 zákona o veřejných zakázkách, tím méně bod 5 Pravidel, resp. tato se na něj nevztahovala, neboť rozdělením zakázky malého rozsahu, při níž nemusí postupovat dle zákona o veřejných zakázkách, na menší zakázky, z logiky věci nemohl zákon porušit. Poukazuje současně na to, že předmět zakázky byl dělitelný, neboť zde nebyla dána věcná a časová souvislost jednotlivých zakázek, rovněž argumentuje tím, že z bodu 5 Pravidel, nadto vyplývá, že lze zakázky rozdělit. Krajskému soudu pak vytýká, že zcela pominul možnost dělení zakázky, což vyplývá z bodu 5 Pravidel. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že tuto námitku však stěžovatel v žalobě v rámci své argumentace neuplatil,

pokračování

proto se jí krajský soud ani nezabýval; vzhledem k tomu k ní nemohl přihlížet ani Nejvyšší správní soud; to platí rovněž ve vztahu k nově uplatněné kasační námitce stran neseznámení s podklady rozhodnutí žalovaným (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Jakkoli tedy argumentace stěžovatele není zcela konzistentní, je zřejmé, že sporným je, zda porušil dotační podmínky stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace včetně Podmínek, které tvořily jeho nedílnou součást, a na ně navazujících Pravidel, které byly pro stěžovatele závazné. Čl. VII. odst. 2 Podmínek stanovil, že neoprávněným použitím prostředků dotace ve smyslu § 3 odst. 1 písm. e) rozpočtových pravidel je také nesplnění Podmínek a Pravidel, která tvoří jejich přílohu.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud při posouzení uvedené otázky nikterak nevybočil ze zákonného rámce a konstantní judikatury, přitom vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Dospěl důvodně k závěru, že stěžovatel podmínky dotace nesplnil, čímž naplnil dikci § 3 odst. 1 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech.

[26] Poskytnutí dotace ze státního rozpočtu je *de facto* dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63, mimo jiné konstatoval: „*Neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem, je nutno rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, jak tvrdí stěžovatel, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, na základě kterých byla dotace příjemci poskytnuta*“ (viz též např. rozsudek NSS č. j. 6 Afs 138/2015 – 28, ze dne 27. 10. 2015). Poskytovatel dotace je oprávněn dotaci svázat striktními podmínkami, které je příjemce dotace povinen dodržovat (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005 - 98, též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33).

[27] Jádrem sporu je, zda stěžovatel rozdělením předmětu zakázky v rámci první etapy projektu nazvané „Příprava a stavební úpravy laboratoře“, kterým došlo ke snížení předpokládané ceny jednotlivých zakázek pod 500 000 Kč, a zadáním dílčích stavebních prací jako jednotlivých zakázek bez provedení výběrového řízení, porušil rozpočtovou kázeň. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalovaného a krajského soudu, že tomu tak bylo.

[28] Podle článku I odst. 2 písm. d) Podmínek byl stěžovatel jako příjemce dotace povinen postupovat při výběru dodavatelů v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a podle Pravidel pro výběr dodavatelů, která tvoří přílohu Podmínek. Článek VII odst. 2 Podmínek stanovil, že neoprávněným použitím prostředků dotace ve smyslu § 3 odst. 1 písm. e) rozpočtových pravidel se považuje také nesplnění Podmínek, jakož i Pravidel, která tvoří jejich přílohu.

[29] Pravidla stanovila závazný postup příjemce dotace při zadávání zakázek malého rozsahu, jejichž předpokládaná hodnota přesahuje 500 000 Kč bez DPH a zároveň nedosahuje 2 mil. Kč (resp. 6 mil. Kč u stavebních prací). Zadavatel byl současně dle bodu 5) Obecných principů v Pravidlech „*povinen postupovat tak, aby nedocházelo k dělení předmětu zakázky na menší zakázky s cílem snížit hodnotu zakázky pod stanovené finanční limity jednotlivých kategorií. Shodné i obdobné činnosti či nerozdělitelné dodávky či služby musí vždy být chápány jako jedna zakázka („princip účelu“). Zadavatel však není povinen sčítat předpokládané hodnoty zakázek stejného předmětu, které budou pořizovány nabodile dle zcela aktuálních potřeb zadavatele a které nelze objektivně dopředu předvídat. Tato povinnost neplatí ani pro*

opakované zakázky, které zadavatel pořizuje nepravidelně a jejich jednotkové cena je v průběhu účetního postupu proměnlivá.“

[30] Nejvyšší správní soud předesílá, že si je vědom své judikatury, dle které je třeba vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, přičemž nejasnost v pravidlech pro poskytování dotací nemůže jít k tíži příjemců dotací, nýbrž k tíži poskytovatele dotace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 1 As 8/2005 – 107, ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 – 68, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 – 33, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Afs 142/2016 – 32). Nicméně v projednávané věci Nejvyšší správní soud takové nejasnosti v Pravidlech neshledal. Ostatně stěžovatel v průběhu řízení ani netvrdil, že by pravidla byla pro něj nesrozumitelná, svoji argumentaci zakládal dílem na tom, že je neporušil, dílem oproti tomu na tom, že je ani porušit nemohl, protože se na něj nevztahovala; k takovým závěrům by bezesporu nemohl dospět, pokud by obsahu Pravidel nepochopil.

[31] Lze připustit, že samotný text bodu 5 Pravidel by mohl být chápán i tak, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti (kategorizace ve vztahu k § 12 zákona o veřejných zakázkách). Nicméně není pochyb o tom, že se od samého počátku jednalo o zakázku malého rozsahu, tudíž argumentace, že rozdělením zakázky malého rozsahu na několik dílčích zakázek nemohl stěžovatel porušit § 13 zákona o veřejných zakázkách, potažmo bod 5 Pravidel, je lichá. V Pravidlech poskytovatel dotace stanovil totiž podmínky pro výběr dodavatelů u zakázek malého rozsahu, učinil tak přitom obdobně dle pravidel obsažených v § 13 zákona o veřejných zakázkách. Byť je třeba uznat, že vhodnější by bylo text uzpůsobit tak, aby bylo jednoznačné, že „kategorií“ se zde nemá na mysli kategorie zakázek ve smyslu § 12 zákona o veřejných zakázkách, ale kategorie je vnímána ve vztahu k předpokládané hodnotě 500 000 Kč vymezené v Pravidlech. Nicméně, pokud se Pravidla vztahovala na zakázky malého rozsahu, přičemž o zakázku malého rozsahu se zde jednalo, nebyl žádný logický důvod pro spekulace o snížení ceny ve vztahu ke „kategorizaci“ zakázek ve smyslu § 12 zákona o veřejných zakázkách. Rozdělením zakázky za účelem snížení ceny pod 500 000 Kč se stěžovatel fakticky vyhnul dodržení pravidel, která byla stanovena právě pro zakázky malého rozsahu, a zakázky zadal přímo bez výběrového řízení; jinými slovy postupoval cíleně tak, aby se na něj Pravidla nevztahovala.

[32] Nejvyšší správní soud k argumentaci stěžovatele nad rámec uvedeného dodává, že dělení předmětu veřejných zakázek jako takové jistě nepřijatelné není; zákon o veřejných zakázkách institut rozdělení veřejné zakázky na jednotlivé části zná a upravuje ho v § 98. Nepřijatelným, a tedy i protiprávním, se stává ve chvíli, kdy jeho prostřednictvím dojde k umělému rozdělení předmětu veřejné zakázky, v jehož důsledku nastane snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené v zákoně a následné zařazení do jiné kategorie veřejných zakázek (§ 12). Protiprávnost takového postupu lze pak spatřovat v tom, že umělým dělením veřejných zakázek se zadavatel může dostat do finančních limitů platných pro zakázky, při jejichž zadávání je zadavatel povinen užívat méně přísných pravidel či není povinen podle zákona postupovat vůbec. Zákon tedy připouští, aby zadavatel zadával jednotlivé části veřejné zakázky (jednotlivé zakázky jednoho většího funkčního celku) samostatně; musí však vždy režim podrobit součtu předpokládaných hodnot. Naopak pokud zadavatel například rozdělí předmět podlimitní veřejné zakázky tak, že se z něj stanou dvě samostatné podlimitní veřejné zakázky (tedy nikoli dvě veřejné zakázky malého rozsahu), lze takový postup označit za přípustný. V případě stěžovatele nebylo sporu o tom, že se jednalo o zakázku malého rozsahu, na čemž ničeho nemohlo změnit ani její rozdělení. Sporné však bylo, zda dostal podmínkám stanoveným v Pravidlech v bodě 5. Na tuto otázku je třeba nahlížet optikou výše uvedeného pravidla stanoveného v § 13 zákona o veřejných zakázkách, které analogicky použil poskytovatel dotace v Pravidlech v bodě 5. Stěžovatel sice rozdělením zakázky nedosáhl zařazení zakázky do jiné kategorie, ale dosáhl

pokračování

snížením ceny jednotlivých zakázek fakticky toho, že na něj Pravidla nedopadala. Svým postupem, kdy dílčí stavební práce zadal a uhradil zájemcům bez výběrového řízení (což bylo možné u zakázek do 500 000 Kč) na základě přímých nákupů, vyloučil hospodářskou soutěž mezi zájemci. Na uvedeném nic nemůže změnit ani argument stěžovatele o zpracování cenových nabídek.

[33] S předpokládanou hodnotou veřejné zakázky se musí vypořádat každý zadavatel, bez ohledu na jeho status. Správné určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky je elementárním stavebním kamenem zadávacího řízení. Určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky předurčuje její režim, který český zákonodárce dělí na nadlimitní, podlimitní a veřejnou zakázku malého rozsahu. Prahová hodnota veřejné zakázky je jediným relevantním údajem pro určení toho, zda musí zadavatel postupovat podle pravidel pro zadávání veřejných zakázek z hlediska Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES.

[34] Pro určení, zda konkrétní plnění ve prospěch zadavatele je jedinou zakázkou, nebo několika jednotlivými veřejnými zakázkami, je rozhodující věcný charakter takového plnění. Poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné (např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týchž podmínek co do charakteru plnění), pak takové plnění musí zadávat jako jedinou veřejnou zakázku podle zákona o veřejných zakázkách. Jak již bylo uvedeno, není však v případě zadávání takové jediné veřejné zakázky vyloučeno připustit podávání nabídek jen na její jednotlivé části (nelze však vybočit z mezí dané kategorie). V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci sp. zn. C-16/98, *Komise proti Francii*, který akcentoval hledisko ekonomické a technické funkce výsledku zadavatelem poptávaných činností; soud zde konstatoval, že pro určení, zda byly části jedné stavby uměle rozděleny, je třeba vycházet ze skutečnosti, že existence stavby musí být posouzena z hlediska ekonomické a technické funkce výsledku stavební práce. V intencích uvedeného posuzoval postup stěžovatele žalovaný, potažmo krajský soud.

[35] Z žádosti o dotaci a rozsahu realizovaných prací (viz spisový materiál) vyplývá, že se jednalo o stavební práce, které byly prováděny za účelem vybudování jednoho celku, a to nové zkušební a vývojové laboratoře. Na přípravu a stavební práce laboratoře byla stěžovatelem čerpána dotace ze stejného zdroje a dotačního programu na stejný projekt. Předmět jednotlivých (rozdělených) veřejných zakázek je totožný: jedná se o stavební práce za účelem vybudování laboratoře, která je umístěna na adrese sídla stěžovatele Zahradní 445/45, 460 01 Liberec, tato plnění spolu tedy souvisí z hlediska místních, funkčních i časových a v mnohém i technologických. Jak již bylo uvedeno výše, zadavatel má právo vymezit předmět veřejné zakázky podle vlastního rozhodnutí, je však vždy povinen dodržet pravidlo zákazu dělení předmětu veřejné zakázky, pokud by v důsledku toho došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 zákona. Obdobně tedy mohl stěžovatel zadat samostatně devět zakázek, avšak při jejich zadávání byl povinen postupovat podle Pravidel, tedy dle postupu pro zakázky malého rozsahu, jejichž předpokládaná hodnota přesahovala 500 000 Kč bez DPH a současně nepřesahovala 2 000 000 Kč (resp. 6 mil. Kč u stavebních prací). Tato podmínka analogicky vychází z § 13 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách (v rozhodném znění): „*Je-li veřejná zakázka rozdělena na části, je pro stanovení předpokládané hodnoty rozhodující součet předpokládaných hodnot všech částí veřejné zakázky.*“ Dle Hlavy I článku II odst. 2 písm. d) Podmínek platí: „*Při realizaci projektu je příjemce dotace povinen postupovat při výběru dodavatelů v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů ... a podle Pravidel pro výběr dodavatelů, která tvoří přílohu PODMÍNEK...*“

[36] Stěžovatel argumentuje citací části bodu 5 Pravidel a tvrdí, že se měl žalovaný, potažmo krajský soud, zabývat přípustnou možností rozdělení zakázky. Nejvyšší správní soud tuto obranu považuje za zcela účelovou. Především, jak již bylo uvedeno, tímto směrem stěžovatel v žalobě (ani v odvolání) argumentaci nevedl, tudíž ji nemohl žalovaný ani soud zohlednit. Stěžovatel však nadto vytrhuje část své citace z kontextu celého ustanovení a zcela pomíjí část textu, který citaci předchází: *„Povinnost neplatí ani pro opakované zakázky, které zadavatel porizuje nepravdělně a jejichž jednotková cena je v průběhu účetního období proměnlivá. V případě tohoto postupu musí zadavatel objektivně doložit důvody,.....“* V případě stěžovatele se však nejednalo o opakované či nepravdělné zakázky, ale zakázka z hlediska jejího účelu, resp. jednotlivé „rozdělené“ zakázky tvořily jeden funkční celek; objektivně doložené důvody by tedy byly zcela bezpředmětné, neboť předvídaná situace se stěžovatele skutkově netýkala. Při posouzení, zda šlo o nepřípustné dělení předmětu veřejné zakázky, se, jak již bylo předestřeno, přihlíží k věcným, časovým a geografickým souvislostem a též ke skutečnosti, že předmět plnění veřejné zakázky je tvořen jedním souvislým funkčním celkem. V žádosti o dotaci a dále také v rámci upřesnění způsobilých výdajů na přípravu a stavební úpravy laboratoře před vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace byly plánovány rozsah stavebních prací a celková předpokládaná hodnota zakázky známé; v žádosti o dotaci ze dne 27. 11. 2009 stěžovatel uvedl, že o část dotace žádá na etapu projektu s názvem „Příprava a stavební práce úpravy laboratoře“ s předpokládanými výdaji 1 040 000 Kč. Z upřesnění prací (tabulka prací ke dni 31. 5. 2010) znovu vyplývá, že se jednalo o stavební práce v hodnotě 1 000 000 Kč za účelem vybudování nové zkušební a vývojové laboratoře, jak předpokládal popis projektu. Již tehdy stěžovatel vymezil, jaké dílčí stavební práce a v jaké předpokládané hodnotě bude třeba za účelem přípravy a úpravy laboratoře provést; od počátku tedy bylo zřejmé, že předpokládaná hodnota zakázky na stavební práce v 1. etapě projektu se bude pohybovat okolo 1 mil. Kč, přesáhne tedy stanovený limit 500 000 Kč. Jednalo se o stavební práce, které spolu funkčně a věcně zcela nepochybně souvisely (není tudíž rozhodné, zda se jednalo o položení podlahy, či výměny oken či parapetů, apod, jak se snaží nutnost dělených zakázek odůvodnit stěžovatel), a logicky na sebe vzájemně navazovaly za účelem stavební úpravy dosavadních prostor stěžovatele na plánovanou laboratoř, nikoli o nahodilé zadávání stavebních prací, které objektivně nemohl dopředu předvídat. Poptávané plnění tvořilo jeden funkční celek; jednalo se o stavební práce, které měly být provedeny na jednom místě, kterým byly 2 místnosti v sídle stěžovatele dosud využívané jako sklad. Stavební úpravy byly provedeny v krátkém časovém období od září do prosince 2010. Tvrzení stěžovatele, že dopředu nevěděl, jaké práce a kdy, případně v jaké návaznosti na průběh stavby bude třeba zadat, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými.

[37] Pokud se stěžovatel dovolává vyjádření agentury CzechInvest, závěrů kontroly provedené Ministerstvem průmyslu a obchodu, a argumentuje zejména tím, že účel dotace byl splněn, je třeba uvést, že z hlediska posouzení porušení rozpočtové kázně je nerozhodné, že byl postup stěžovatele hodnocen těmito subjekty jako bezproblémový. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 281/2016 - 86, mj. uvedl: *„Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně v řízení vedeném podle daňového řádu zcela nezávislé na výsledcích kontrol vedených podle jiných právních předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014 - 43, a ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 Afs 13/2016 - 25) a jsou oprávněny si samy posoudit otázku dodržování povinností podle zákona o veřejných zakázkách. Porušení zákona o veřejných zakázkách totiž představuje porušení povinností stanovené právním předpisem, za které lze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně... Správce daně si může při rozhodování o odvodu otázku porušení zákona o veřejných zakázkách posoudit zcela samostatně.“* Jedině správce daně a žalovaný jsou těmi orgány státní správy, které jsou oprávněny bez ohledu na výsledky kontrol jiných orgánů či posouzení jiných subjektů rozhodnutím konstatovat porušení rozpočtové kázně a stanovit odvod za toto porušení. Současně je to jen a pouze stěžovatel, kdo odpovídá za porušení rozpočtové kázně ze své strany. Nadto, co se týče přípisu CzechInvestu ze dne 18. 10. 2016, sice se v něm uvádí,

pokračování

že zadavatel v době předložení žádosti o platbu postupoval dle Pravidel, přičemž v jejich bodě (5) je uvedeno, že zadavatel není povinen sčítat předpokládané hodnoty zakázek stejného předmětu, které budou pořizovány nahodile dle zcela aktuálních potřeb zadavatele a které nelze objektivně dopředu předvídat. Žalovaný, potažmo krajský soud z obsahu dokumentace však důvodně, jak je uvedeno výše, usoudili, že zásadní ve věci bylo, že se nejednalo o nahodilé a nepředvídatelné hodnoty zakázky. Naopak z uvedeného přitom vyplývá, že stěžovatel fakticky, dovolává-li se tohoto přípisu, presumuje, že se jedná o zakázky stejného předmětu – to však na jiném místě vyvrací odlišností předmětu jednotlivých rozdělených zakázek. Stěžovatel si tak sám ve své argumentaci protirečí.

[38] Namítá-li stěžovatel, že účel dotace byl splněn, není tato skutečnost pro posouzení otázky porušení rozpočtové kázně rozhodná. Jinými slovy, i v případě, že je dotace použita k zamýšlenému účelu (např. skutečně byly postaveny laboratoře), to samo o sobě nepostačuje. Jak již předdeslal Nejvyšší správní soud v bodě 26, tohoto účelu musí být současně dosaženo také způsobem (cestou), který je souladný nejen se zákonem, ale především také s podmínkami, za nichž byla dotace poskytnuta. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63, uvedl: „*Skutečnost, že žalobce nepoužil finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením, byla dle devátého senátu nesporná, to však nic nezměnilo na posouzení celé věci jako porušení rozpočtové kázně.*“

[39] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[40] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by dle pravidla úspěchu náležela náhrada nákladů řízení, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu